

Een Belg op de Noordpoolcirkel

In februari werd voor het eerst in Europa een sneeuw/wintermarathon georganiseerd. Rond het kleine dorpje Rovaniemi in het hoge noorden van Finland, moest er 150 kilometer door de sneeuw worden geploeterd. De deelnemers mochten het traject met de fiets, te voet of per slee afleggen. Na bijna 32 uur op de fiets kwam er een Belg als eerste over de meet: Elias Van Hoeydonck!

Elias, kan je jezelf even voorstellen?

Ik ben Elias Van Hoeydonck., 26 jaar en afkomstig uit Westmalle. Ik was 8 toen ik begon met MTB. Het mountainbiken was toen nog vrij "nieuw" in België. Na verloop van tijd ben ik mij vooral met lange afstanden gaan bezighouden. In dat opzicht ben ik samen met een vriend ook begonnen met Solosride. (www.solosride.be) We organiseren non-stop mountainbike raids die heel België doorkruisen.

Vertel eens iets meer over de Rovaniemi 150.

De Rovaniemi is de allereerste wintermarathon in Europa. In Alaska is dit al jaren gangbaar, maar voor ons was het een primeur. Het is een wintermarathon van 150 kilometer met start en aankomst in Rovaniemi, een kleine stad in Finland, net op de Noordpoolcirkel. Het is trouwens ook de officiële woonplaats van de kerstman! Het doel van de wedstrijd is om zo snel mogelijk de 150 kilometer af te leggen, per fiets, te voet of met de slee. Dit jaar waren er 17 deelnemers waarvan 8 met de fiets.

Wat moeten we ons voorstellen bij een wintermarathon in Finland?

De weersomstandigheden waren zelf voor Finland vrij extreem. Niet zozeer de temperatuur, die lag rond de -10 graden. Maar vooral de sneeuw en de wind maakte het erg lastig. De week voor de wedstrijd was er veel sneeuw gevallen en ook 's nachts tijdens de wedstrijd viel er sneeuw. Daardoor waren alle paden vrijwel volledig dicht gesneeuwd. De organisatie had wel met sneeuwscooters over het parcours gereden waardoor we niet te diep in de sneeuw wegzakte. Maar een groot deel van het parcours ging over heel smalle paden waar de organisatie met haar sneeuwscooters niet kon geraken. Daardoor zakte we soms tot ons middel in de sneeuw. Bovendien hadden we tijdens het laatste deel van de wedstrijd nog tegenwind tot 5 beaufort. Het was hard!

Hoe is je wedstrijd verlopen?

Ik heb het grootste deel van de wedstrijd alleen op kop gereden. Oorspronkelijk was ik van plan om de Brit John Ross te volgen. Hij heeft al heel wat ervaring met dit soort wedstrijden in Alaska en ik kon van hem dus wel wat leren. Maar al snel werd duidelijk dat je eigen tempo rijden in dit soort wedstrijden de enige juiste keuze is. Door de sneeuw moet je constant afwisselen. Een stuk fietsen, dan weer lopen, terug op de fiets.... Samenblijven wordt dan heel moeilijk.

Wat vond je het moeilijkste tijdens de wedstrijd? De afstand, de koude, het s'nachts fietsen...?

Met de afstand heb ik eigenlijk weinig moeite gehad. Dankzij mijn solosride-project ben ik het wel "gewoon" om heel de nacht door te fietsen. Ik vond het vooral mentaal heel moeilijk. Je bent bezig aan een wedstrijd maar je haalt maar een gemiddelde van 4 km/u. Daardoor wordt de afstand tussen de checkpoints ook verschrikkelijk lang. Het is een heel mooi en uitgestrekt gebied maar als je 6uur lang geen levende ziel tegenkomt krijg je het soms wel eens moeilijk. Daarnaast weet je ook niet waar de concurrentie zit. Ik reed op kop maar wist niet hoeveel voorsprong ik had. Dat maakt het lastig.

© Pekka Koski.

© Pekka Koski.

© Pekka Koski.

Met welk materiaal stond je aan de start?

Ik reed met een Belgische fiets: de Sandman Atacama met Big Fat Larry 4.7"-banden. Brede banden was wel echt nodig om toch niet te diep in de sneeuw te zakken. Normaal kun je met die banden vrij vlot door de sneeuw, maar door de diepe verse sneeuw werd het toch heel moeilijk. Het voordeel van mijn fiets was dat het frame was aangepast aan het breed profiel van de banden. Daardoor kon ik met een zeer lage bandendruk rijden en kon ik tijdens het laatste deel van de wedstrijd fietsen waar andere moesten lopen.

Hoe heb je jezelf voorbereid?

Ik had het geluk dat het de week voor mijn vertrek echt heel koud was in België. Andere

fietsers zullen het misschien niet graag horen maar ik was daar zeer blij mee. Het gaf mij de kans om bepaalde dingen, zoals kledij bijvoorbeeld, al eens uit te testen. Ook op de koude had ik mij voorbereid door in de week in een tentje in de tuin te slapen. In het weekend trok ik dan naar de Ardennen om in de koude te gaan trainen. De eerste week van februari heb ik eens 10uur op de fiets gezeten bij -18 graden.

Sta je volgend jaar opnieuw aan de start?

Absoluut! Het was heel zwaar en lastig maar volgend jaar doe ik gewoon opnieuw mee. En ik moet toegeven, het kriebelt wel om het ook eens in Alaska te gaan proberen....